

Sztaskó Richard
BÁRMI LEHETSÉGES

A telefoncsörgésre ébredek.

Halló szia mondjad – gondoltam fölhívlak – és – mit és – úgy értem mit szeretnél miért keresel – nem tudom csak hívtalak – az jó – eszembe jutottál – még jobb – és hogy vagy – fáradtan szóval voltam már jobban is – meg se kérdezed én hogy vagyok – hogy vagy – most hogy kérdezed már egészen jól – remek – figyelj nincs kedved valamikor összefutni – kedvem az éppen nincs de összefuthatunk – hol és mikor – honnan tudjam mondd meg te – hívlak még és megbeszéljük majd okés – okés – szia – szia.

Fölhívott, megbeszéltük, és most itt vagyok a vasútállomáson a B peron egyik támlátlan padján, és miközben nézek ki a fejből, a pradzsnján gondolkodom, illetve azon, hogy aki a Nemes Nyolckrétú Ösvényen botladozva folyton elkésik mindenhol, az miben is reménykedhet? A panoráma egyébként csodálatos, igazán érzékeket gyönyörködtető. A világ egy hatalmas rezgés, mindannyian benne rezgünk körkörösén, örökké és visszavonhatatlanul.

Szemközt betonfal, rajta firkák és graffitik tömkelege – HAWER: PEAW⊗ towR LACB HeAVN YO ΣNDe NEME! OUFs ORiCK ♥ket SUP ·C+S· WZF! –, és egy vicsorgó halálfej rajza, hatalmas szemüregéből rovarok kandikálnak kifelé; úgy tűnik, mintha azon aggódnának, jó helyen vannak-e ott, vagy röpjülnék ki az ismeretlenbe, ami ebben az esetben a betonfal mögött húzódó, egykori bérházak lebontásából visszamaradt építkezési törmelékek kupacát és egy mély üreget jelent. A halálfej homlokára egy törött ceruza részletgazdag rajzát tetoválták: mindenféle különös ok nélkül, akarattal vagy véletlen kettétört ceruza tompa hegygel, amely a jobb üregből leselkedő svábborgarak (?), gyapjas lepkék (?) irányába mutat, vádolva őket önnön sanyarú sorsuk miatt.

Az állomáson alig vannak utasok. Elvértve ácsorognak, amott pedig, a legtávolabbi padon egy újságpapírba burkolózott csavargó alszik. Talán ugyanazt az álmod látja rezgő szemhéjai mögött, amit mi mindannyian (egy toronyház tetejéről vagy egy erkélyről zuhanunk a

végtelen semmi kellős közepébe, persze a zuhanás olyan, mintha „állanánk” – egy helyben, moccanatlan, mialatt a szívünk tachycard quicksteppet jár a meggyötört bordák között, a szegycsont fedezékében, és e végtelennek tetsző zuhanás során nincs átszállási lehetőség, közvetlen kell eljutnunk a patinás zöld kupolák alá), de ezt az álmot éppen ébredésünk pillanatában felejtjük el, így roppant nehéz bármire is emlékezni belőle egy-két foszlány kivételével.

Padomba valaki belekaristolta a létező legtisztább kérdést: ÉLET EZ?, s míg próbálok erre helyes és pontos feleletet találni, tudatomnak egy rejtett zugából határozott léptekkel, mivel tudja, most van esélye, előmerészkedik egy koan, amely így hangzik: „Csak legyél kedves és tedd a jót, meglásd, ledöfnek majd érte!” A peron végén idegen nyelvű üzenet (*Défense de traverser les voies!*) és annak némiképpen módosított szabad fordítása (*A vagányokon tilos az átjárás!*) kacsint rám ólomnehéz pillák alól.

Hogy ne unatkozzam, Szent John Coltrane-re szavazok, és már dúdoló is a Love Supreme szvit utolsó tételét (ta-da-da-damm, ta-da-ta-da-da-daaamm), ettől talán elviselhetőbb lesz a várakozás, és annak az égető ellentmondásnak tudata, amit a pénztár melletti gyrosos-hamburgeres bódé felirata üzen a világnak: NON STOP 6-23; és hogy mi történik este tizenegy és reggel hat között, olyasféle rejtély, aminek megoldására nincs remény, talán éppen akkor fogdossák össze a környék csatornáiból a patkányokat és darálják le őket burgerhúsnak, fogalmam sincs, talán csak ez az újságpapírral borított hobó tudhatja. Hírekbe burkolózik, melegen tartják a címszavak: elfogták, megölték, összedőlt, lebontják, átalakítják, kinevezték, többszörösen visszaeső, korrupció vádjával, megszüntették, elfogták, visszautasítja, nem vonul be, megvétózta; a horoszkóp szerint ugyanakkor pénz áll a házhoz, párra lel, bizton remélhet, elvárásai szembekerülnek a valósággal, vegye komolyan, most tervezze újra életét, ne aggódjon, lássa másképp a világot, fontolja meg, higgyen erősen; a keresztretjtvény megoldása pedig egy szólásmondás, amelyből eddig csak a N CS ZS T V L K betűk kerültek be a megfelelő négyzetekbe.

Már régóta tudom, hogy hiányzik belőlem mindaz, amit mások a „részvét”, az „együttérzés” és ehhez hasonló szavakkal írnak le, rám is olvasták egyszer: sokra fogod vinni, mert az a fajta ember vagy, aki egész életén át háborúzik önmagával, és közben csudálatos ajándékok-

kal halmozza el az embereket, akiket egyébként utál. Ahogy elnézem ezt a napilapba burkolózott bódhiszattvát, semmit sem érzek, és ebben a semmit-sem-érzésben kénytelen vagyok igazat adni a nálamnál sokkalta jobban funkcionáló embertársaimnak.

Ha tudnám, hogy céltalan ez a várakozás, már régen föladtam volna. De mivel érkezésem az északi fejpályaudvar felől nyolc(kötőjel)tíz percen belül esedékes, merev arcizmaim akár mosolyra is húzódnának, viszont járt utat járatlanért szinte soha. Ezen a téren eléggé megfontoltan mondhatom magam. (Ál)szerénység nélkül.

Emlékszem, néhány évvel ezelőtt az építkezési törmelékhalom helyén – a bérházak között megbújva – söröző állott. A neve talán *Kikötő* lehetett vagy *Vasmacska*, nem tudom, annyi bizonyos, hogy erőteljesen kapcsolódott a hajózás motívjához, a cégére egy hajókormánykerék volt, amolyan klasszikus darab, filmekből és festményekről ismerős relikvia, hatalmas fogókkal, hogy bele tudjon kapaszkodni az ember, ha dobálni kezdik a rumhullámok és fröccsviharok, vagy ha az ajtón kitámolyogva erősebbnek bizonyul a gyomorba importált krumpliszesz. Ez a kocsmá is egyébként azoknak a számát szaporítja, améknél a küszöbét soh'se léptem át, viszont a szándék megvolt bennem, csupán a merészség hiányzott. Van a városban jó néhány ilyesféle hely, azt hiszem, míg élek, megmarad közöttünk ez az áthidalhatatlan távolság, ha pedig inni támad kedvem, négyfalú szobacsöndben nyelem a lassú kortyokat.

Megjössz és itt leszel, és az itt levésed új árnyalattal gazdagítja majd ezt a feledés oltárán könnyedén fölállozható napot, valószínűleg – vagy ahogy jó ismerősünk mondaná, *sanszos*, hogy – én többet gondolok az egész mögé (ill. elé), mint te, de talán ez így is van rendjén. Megszoktam már, hogy az álmodozás hajt előre (még akkor is, ha ez az előrehajtás sokkalta inkább egy helyben való topo[r]gásnak tűnik), s kettőnk közül te voltál mindig is a reál, én meg az irreál, és ez egészen addig működött is, amíg a fogaskerekek gördülékenységét segítő olaj nem kezdett kocsonyává sűrűsödni. Kidobtál, én pedig egyenes vonalú egyenletes mozgással indultam meg a nekem szánt röppályán, hogy aztán a csúcspontra érve némi megtorpanást követően megkezdjem sanyarú sorsú visszahullásomat a szikes talaj felé. Önmagamon túl gyógyuló sebeimre azóta se találtam gyógyírt. Igaz, olyan nagyon lelkesen nem is kerestem, csak reménykedtem abban, egyszer rám talál. Aztán jött

a (telefon)hívásod, a többi pedig hat(kötőjel)nyolc perc múlva *előbb*-utóbb kiderül.

Hogy ne unjam magam látványosabban annál, ahogyan azt teszem, szvitdúdolás közben megpróbállak elképzelni. Persze ez nem igaz, mert nem megpróbálom, hanem épp azt teszem. Elképzellek, ahogyan ott ülsz a kopott kárpittal bevont ülésen az ablak mellett, odakint a suhanó táj és egyebek, vállig érő hajad félig eltakarja az arcod, de mosolyogsz, az előtted levő kisasztalkán széndioxiddal enyhén dúsított zöldkupasok ásványvíz, kezedben a telefon, aminek talán még az a réges-régi darab a tokja – három margaréta egymás alatt, mindegyiknek közepe egy-egy mosolygós, sárga arc, nem is tudom, mitől ilyen jó a kedvük, meglehet attól, hogy gyengéden hozzáérsz az aprócska szirmokhoz, valószínűleg a megváltást hozza el számukra az ujjbegyek puha érintése, nem tudom, bármi lehetséges –, ott ülsz, és valahol egészen máshol jársz, rajtad mélyzöld ruha, amolyan garbószerű valami, térdig érő, és ebben az elképzelésben látom, mosolyodtól a járomcsontodon levő anyajegy följebb szalad, körtére hajazó formája semmit sem változik, s hogy mit rejt a fel-felvillanó telefon kijelzője, nem tudom (persze tudhatnám, mivel mindez csak a képzeletemben történik...), szóval éppen egy *szosölmédia* szájton barangolsz, hogy ne kelljen a ránk váró találkozás – feltehetően – nyomasztó és áporodott légkörén gondolkodnod; ráérsz majd a leszállást követően, miután kiszúrtál magadnak és megteszed a felém vezető tizenhárom(kötőjel)huszonegy méternyi utat a vonat közepétől (hűen ragaszkodva elveidhez, melyekkel jómagam is egyet-értek, miszerint ez a szerelvény legbiztonságosabb része, s nagyot kockáztat az, aki legelőre vagy -hátra ül) a padomig számítva; a körmeiden friss a géllakk, rózsaszínes árnyalat, valami jóhangzású fantázianévvel, talán tavaszi harmat, tiszta zuhatag vagy üde sóhaj, esetleg csillagfolyam, tegnap készült, talán miattam, talán másvalaki miatt vagy csak úgy, megszokásból, nem tudom, régi szokásaidból egész sokra emlékszem, az újakkal kapcsolatban sötétben tapogatózom. Elöttem állsz majd s köszöntesz. De hogyan és miképp? Egy mosolyba áztatott ölelés, egy elhadart sziamiújs, netán a szótlan-egymással-szemben-várunk-arra-történjen-valami? Majd lesz, majd alakul, tudom: egymással szemben, hátunk mögött a világgal.

Amíg ez a képzelődés tart, biztonságban vagyok, mert tudom, mi történik és mikor. Minden más – a képzelet határain túl – csak a

szorongás újabb és újabb gyökérszállait fonja belém, a lélek azután rügyezni kezd, és ezekből a rügyekből a romlás virágai fakadnak – gyorsan hervadó, szagtalan szirmú következményei ennek a terhelt létezésnek. De te majd elhozod a vigaszt. Főlemelsz onnan, ahová mások löktek. Te majd a majdban leszel a bizonyosság, amikor már itten állsz előttem, mert másképp nem tehetsz. Én pedig gondolatban – kettő(kötőjel)három perc múlva – földig hajlok előtted, és megkérdem az út porát: vajon az ismeretlen Úr, akinek már eddig is megtűrt vendége voltam, mikor hajít ki szelíden a végtelen lebegésbe?

Jelenet a Tündérgert című sorozatból